

NHÂN 45 NGÀY MỌT

☐ CỌ A NHỌT LINH

Phỏng vấn nhà văn Nguyễn Trọng Thiệt
Lê Quỳnh Mai thực hiện

(...)

Lê Quỳnh Mai:

Nói về văn nghiệp Nguyễn Trọng Thiệt, trong hội ký Nhọt Linh, cha tôi (Văn Mai, 2006), nhà văn Lê Minh Hà viết lại bố tôi: “Anh đã dùng lời con người lịch sự, con người tiu thuyt Nhọt Linh như con người bình thường của đời thường chứ không phải trong đời thường của văn học như con người của lịch sử hay tiu thuyt...”. Dù bạn không nắm sâu được nội dung ông và con thân sinh, trong khoảng thời gian cuối cùng – trong đời sống của một người bình thường - không phải nhà cách mạng cũng không phải nhà văn.

Nguyễn Trọng Thiệt:

Không nắm sâu được ghi nhớ của bạn trong tôi nhất là những ký ức xa xưa như năm trước khi cha tôi mất. Hồi ấy ở trên Đà Lạt cha tôi hay tổ chức cuộc đi picnic. Hôm ấy trên chiếc xe hơi của bác Lê Đình Giỏi chúng tôi hai gia đình đi chơi suối vàng cách Đà Lạt 17 cây số. Đến suối bạn trẻ chúng tôi túa vào rừng thông, lội suối, thám hiểm những vùng đất lạ. Tôi xách súng cao su theo các anh lớn vào rừng bắn chim. Bác Giỏi, chú Trọng Bèo Sơn và cha tôi vào rừng kiếm hoa phong lan. Mẹ tôi chỉ tôi và các cô con gái bác Giỏi thì không đi đâu xa, chỉ ngồi tụ nhau bên suối chỉ để nhàn nhàn thác nước để hàn huyên. Mẹ tôi loay hoay soạn bữa ăn ngoài trời cho cả bạn. Buổi trưa sau khi đã mệt và đói bụng chúng tôi đi theo tiếng kèn clarinet của cha tôi mà trở về suối. Anh Thạch và tôi khi về lại chỉ để thác nước thì thấy không có cách gì đi qua bên kia suối được vì chỗ này là thác nước, con suối dù rất hẹp chỉ rộng hai thước nước chảy rất xiết. Anh Thạch và tôi bắt buộc phải qua bên kia để họp với tất cả mọi người ở bên ấy. Tôi đi xa đến kia nhìn chân thác tôi thấy cha tôi đang cầm cái ngói vỡ, ông đang vỗ thác nước, thình thoàng ông ngóc đầu lên nhìn thác nước hai chỗ chúng tôi đứng. Sau cùng chúng tôi thấy người gánh mì nướng thác có một cái cây lớn đổ xuống, thân cây nằm vắt ngang suối. Thế là anh tôi bò trước tôi bò sau chúng tôi qua thân cây sang được bên kia.

Mất năm sau trong mất lần đi chơi thác nước Datanla, cha tôi và tôi trong lúc đi dọc theo dòng suối chúng tôi khám phá ra mất cái vực rất sâu và hẹp, vách đá đứng thẳng, nhìn xuống trông rất ghê rợn. Trong lúc tôi nhòm ngó ở gần bờ vực để nhìn cho rõ thì cha tôi đẩy tôi ngã về phía sau. Ông hét lên: “Đừng đi tiếp. Nhỡ ngã xuống thì sao!”. Rồi cha tôi mừng tôi mất thôi mất hẳn. Tôi chưa bao giờ thấy ông giận dữ như thế. Ngay khi ông run lên. Sau đó ông kể tôi chuyện xảy ra từ mất năm trước trong lần chúng tôi đi picnic ở suối vàng. Lần này trong lúc ngắm vẻ cái thác nước cha tôi ngã lên và kinh hoàng nhìn thấy ở trên tít cao tôi đang bò trên mất khúc cây nằm vắt qua thác! Cha tôi bảo tôi: “Lúc này cậu chớ sợ cái khúc cây này nó lẩn!”. Kể xong mất ông buồn rầu thấy rõ và cuộc đi chơi thác Datanla sau đó mất hẳn cả hai bố con.

Sau này nhớ lại kể niềm hai lần đi chơi thấy tôi thắc mắc hỏi vì sao ông đã không mừng tôi từ mất năm trước ngay trong lần đi chơi thác nước suối vàng? Ông đã giấu kín câu chuyện này trong lòng suốt mất năm. Và nếu không có chuyện đi chơi Datanla thì mãi mãi tôi không biết được là cái hành động vô cùng dại dốt đó của tôi ông đã chôn giấu và làm ông hoảng sợ.

(...)

Nguyễn Trọng Thi

Tháng 7 năm 2008

